

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci **žalobce P.H.**, zastoupeného *JUDr. Josefem Kašparem, advokátem, se sídlem Jáchymovská 27/114, Karlovy Vary*, proti **žalovanému Krajskému úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2013, čj. 320/LP/13

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2013, čj. 320/LP/13 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy (*dále jen „prvostupňový správní orgán“*) ze dne 22. 3. 2013, čj. 831/OD-SD/13 (*dále jen prvostupňové rozhodnutí*) a přiznání mu práva na náhradu nákladů řízení.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci jako fyzické osobě uložena pokuta 5.000 Kč za správní delikt podle § 58 odst. 4 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o obcích“*), kterého se měl dopustit tím, že

porušil povinnost stanovenou nařízením Statutárního města Karlovy Vary č. 3/2012, kterým se vydává tržní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „nařízení č. 3/2012“*), když dne 10. 6. 2012 v době kolem 15:40 hodin, dne 12. 6. 2012 v době kolem 16:05 hodin, dne 6. 2. 2013 v době kolem 10:45 hodin a dne 7. 2. 2013 v době kolem 14:30 hodin provozoval prodej zboží na pozemku p.č. 1038, k.ú. Karlovy Vary (proluka vedle LD Dalibor v ul. Stará louka), přestože na území města Karlovy Vary je možno prodávat zboží a poskytovat služby mimo provozovnu určenou tomuto účelu kolaudačním rozhodnutím podle zvláštního zákona pouze na místech uvedených v přílohách 1 až 4 tohoto nařízení, přičemž uvedené místo v žádné z příloh uvedeno není.

II. Důvody žaloby

3. Napadené rozhodnutí je podle žalobce nezákonné, neboť nedošlo k řádnému zjištění skutkového stavu, vychází z chybného právního posouzení, v řízení, které jeho vydání předcházelo, došlo k četným procesním pochybením. Napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení jsou zatíženy zmatečností a nepřezkoumatelností a žalobce tak byl zkrácen na svých právech.

4. Žalobce v žalobě zopakoval obsah svého vyjádření ze dne 1. 3. 2013, kde nesouhlasil s tím, co mu bylo kladeno za vinu a namítal nedostatek pravomoci odboru dopravy k provedení kontroly a k vedení správního řízení o daném správním deliktu. Dále namítal, že neměl možnost se k výsledku kontroly vyjádřit a poukázal na nedostatky při realizaci kontroly týkající se obsahu protokolu (absence data vyhotovení a údaje o procesních pravidlech, dle kterých měla být kontrola provedena). Namítal, že v případě fotografií označených datem 31. 1. 2013, 6. 2. 2013 a 7. 2. 2013 není zřejmý jejich původ. Zjevně však nebyly pořizovány při kontrole, neboť o tom nevypovídá žádný doklad ve spise založený. Z obsahu spisu nevyplývá, že by došlo ke spáchání správního deliktu žalobcem. Uvedl, že bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno, aniž by bylo ve věci konáno ústní jednání či byl prvostupňovým správním orgánem učiněn jiný procesní úkon. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí odbor dopravy dovedl svoji pravomoc z organizačního řádu Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 22. 5. 2012, resp. 20. 11. 2012. K otázce podkladů rozhodnutí uvedl, že fotografie pořídila oprávněná úřední osoba a opatřila je svým podpisem a razítkem. Dále uvedl, že žalobce svou vinu nepopřel, tj. tuto v podstatě doznal.

5. Dále zopakoval obsah svého odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, kde k otázce pravomoci poukázal, že rozhodnutí, ze kterého odbor dopravy dovozuje svoji pravomoc, není veřejně dostupnou listinou a odkazovanými rozhodnutími ze dne 22. 5. 2012 a 20. 11. 2012 bylo rozhodováno pouze o změně organizačního řádu, která se týkala počtu systemizovaných pracovních míst, nikoliv delegování pravomocí rady města. K původu fotografií poukázal, že se jedná o nepoužitelné důkazy bez možnosti přezkoumat jejich autenticitu a datum jejich pořízení. Skutečnost, že je oprávněná úřední osoba podepsala a opatřila razítkem, nelze považovat za dostatečnou. Nebylo provedeno žádné dokazování, které je nezbytnou podmínkou pro zjištění skutkového stavu věci. Shromážděné podklady neposkytují dostatečný podklad pro zjištění, že se účastník dopustil správního deliktu. Prvostupňové rozhodnutí žalobce v odvolání označil za nepřezkoumatelné, neboť z něj není patrné, co je obsahem jednotlivých důkazů, a jaká skutková zjištění z nich správní orgán učinil. Pokud by se

obsahem těchto důkazů správní orgán zabýval, musel by zohlednit námitku žalobce, že z těchto důkazů nelze učinit žádný závěr o tom, kdo se na předmětných fotografiích nachází. Z fotografií není ani patrné, že by se na místě realizoval prodej zboží. Postižitelným jednáním je přitom právě a pouze prodej zboží a poskytování služeb. Ke stanovisku, že žalobce svou vinu nepopřel, uvedl žalobce, že od počátku popírá, že by se správního deliktu vymezeného skutkově prvostupňovým správním orgánem dopustil. Ani za situace, kdy by se žalobce k věci vůbec nevyjádřil, nebyl by z tohoto odboru dopravy oprávněn činit žádné závěry, neboť není povinností účastníka, aby tvrdil a prokazoval, že správní delikt nespáchal, ale je naopak povinností správního orgánu prokazovat, že ke spáchání správního deliktu účastníkem došlo, a to za aplikace zásady „v pochybnostech ve prospěch osoby podezřelé ze spáchání správního deliktu“. Tuto část žaloby žalobce uzavřel konstatováním, že žalovaný však v postupu odboru dopravy a v jeho rozhodnutí žádné pochybení neshledal.

6. Konkrétně pak žalobce v 11 bodech formuloval důvody nezákonnosti. **1.** Odbor dopravy provedl kontrolu žalobce, aniž by byl nadán pravomocí k provedení takové kontroly. Osoba, která kontrolu realizovala, nebyla ve vztahu k provedení kontroly oprávněnou úřední osobou. Při nahlédnutí do spisu v něm doklady prokazující uvedené skutečnosti obsaženy nebyly. **2.** Odbor dopravy žalobce o provedení kontroly nevyrozuměl a nevyrozuměl jej ani o výsledcích kontroly. Žalobce se dozvěděl o kontrole až v rámci správního řízení o uložení pokuty za správní delikt, s časovým odstupem delším osmi měsíců od údajného zahájení kontroly. **3.** Pokud monitorování provozovny probíhalo delší dobu (cca. 8 měsíců) bez vědomí žalobce a s průběžným pořizováním fotodokumentace, jedná se o sledování osoby a věcí, ve smyslu §158d trestního řádu a nikoliv o kontrolu. K takovému postupu však nebyl odbor dopravy příslušný a nebyly splněny ani další zákonné podmínky pro realizování takového postupu. **4.** Není zřejmé, podle jakých procesních pravidel byla kontrola realizována, v protokolu z kontroly není takový údaj obsažen. **5.** Není věrohodným způsobem potvrzen průběh kontroly, její výsledek, ani autenticita a časový údaj pořízení fotodokumentace. V případě fotografií označených datem 31. 1. 2013, 6. 2. 2013, 7. 2. 2013 není zřejmý jejich původ. Zjevně však nebyly pořizovány při kontrole, neboť o tom nevypovídá žádný doklad ve spise založený. **6.** Řízení o správním deliktu bylo zahájeno bez dostatečných podkladů. **7.** Stejná osoba, která vadným procesním postupem shromažďovala podklady pro zahájení řízení, si tyto úřední cestou předala za účelem zahájení řízení o správním deliktu. **8.** V řízení nebylo provedeno dokazování, a to ani v rámci ústního jednání, které se ve věci nekonalo, ani mimo ústní jednání, neboť o takovém postupu nebyl žalobce vyrozuměn. Povinnost provádět dokazování vyplývá nejen ze zákona, ale rovněž z judikatury Nejvyššího správního soudu. V rozsudku sp. zn. 4 Ads 177/2011 (všechny rozsudky zde uvedené jsou dostupné na www.nssoud.cz) Nejvyšší správní soud k této problematice uvádí, že: „Dokazování je zákonem upravený postup, který musí zákonem stanoveným způsobem proběhnout, aby bylo zajištěno především právo na spravedlivý proces. Podle § 51 odst. 2 správního řádu má správní orgán provádět důkazy za přítomnosti účastníků řízení, a to buď při ústním jednání, o jehož konání musejí být účastníci řízení s dostatečným předstihem uvědomeni (§ 49 odst. 1), nebo mimo ústní jednání, přičemž v takovém případě musí o provádění důkazů účastníky řízení včas vyrozumět, nehrozí-li nebezpečí z prodlení (srov. VEDRAL. J. Správní řád - komentář, Praha: BOVA POLYGON, 2. aktualizované vydání, 2012, s. 520). ... Podle § 53 odst. 6 správního řádu se důkaz listinou za přítomnosti účastníků provede tak, že se listina přečte nebo se sdělí její obsah.“ **9.** Z důkazů,

kteřé odbor dopravy shromáždil, nelze učinit závěr, že se žalobce dopustil správního deliktu. Dle žalobce je postižitelný právě a jen prodej zboží. Z uvedených dokladů nevyplývá, že došlo k prodeji, tj. k transferu zboží za peníze. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že „*Toto je nezpochybnitelné nejen vývěsným štítem, který láká české a především ruské návštěvníky lázni na zakoupení oplatek za cenu 28,- Kč, ale také vystaveným zbožím, tj. krabic s lázeňskými oplatkami a vystavenými pohárky k pití minerální vody.*“ Přitom uvádí, že mu není znám další účel, proč by měl žalovaný (zřejmě správně žalobce – poznámka soudu) mít vystaveno zboží a vývěsní štít, pokud by zboží neprodával. Uvedená argumentace žalovaného není správná, neboť takto otázka nestojí. Žalobce má například po Karlových Varech několik prodejen a samo vystavení zboží a údaj o ceně zboží funguje jako reklama a zvyšuje tržby v ostatních prodejnách. Lze si představit rovněž další situace, kdy prodej nemusí být realizován i přesto, že je zboží vystaveno. Přestože se mohou takové situace jevit jako nepravděpodobné, vyloučit je nelze. S odstupem času není v možnostech žalobce prokázat, zda v době kontroly byl prodej realizován či nikoliv a není to ani jeho povinností. Naopak bylo povinností odboru dopravy shromáždit takové doklady, aby o prodeji zboží žalobcem nebyly žádné pochybnosti a pokud již takové pochybnosti nejsou dány (nelze jednoznačně vyvrátit tvrzení žalobce, že k prodeji zboží v rozhodné době a daném místě nedocházelo), nemělo být rozhodnuto o tom, že se žalobce dopustil správního deliktu.

10. Rozhodnutí obou stupňů jsou nepřezkoumatelná, neboť z nich není patrné, co je obsahem jednotlivých důkazů, a jaká skutková zjištění z těchto konkrétních důkazů správní orgán učinil. **11.** Z fotodokumentace pořízené odborem dopravy není patrné nic relevantního. Není zřejmé, jaké osoby se na fotografiích nacházejí, jakou činností se zabývají, a nelze ani dovodit jejich vztah k osobě žalobce. Je přitom nepochybné, že osoba žalobce se na žádné z fotografií nenachází. Pouhá fotografie bez dalších relevantních údajů, může být zavádějící a nelze ji považovat za průkaznou. Například jednání osob na fotografiích z divadelního představení se může jevit jako protiprávní, ačkoliv k protiprávnímu jednání ve skutečnosti vůbec nedošlo. Správní orgán nemůže zaměňovat své domněnky za skutečnost a dotvářet si skutkový stav dle svého uvážení tam, kde mu chybí důkazní prostředky. Odbor dopravy neztotožnil a nevyslechl žádnou osobu, která by mohla jeho domněnku o prodeji zboží žalobcem, či jeho jménem a na jeho účet, potvrdit.

7. Dále žalobce uvedl, že uvedené námitky dopadají také na rozhodnutí žalovaného, které je také zatíženo nezákonností prvostupňového řízení a rozhodnutí. Dle žalobce žalovaný řádně nepřezkoumal prvostupňové rozhodnutí po obsahové stránce ani po stránce procesní. Odbor dopravy ani žalovaný nerozhodovali v intencích zákona, jejich postup je zatížen značným množstvím pochybení, což činí tento postup stejně jako vydaná rozhodnutí zmatečnými a nepřezkoumatelnými. Proto je napadené rozhodnutí nezákonné a byla jím a uvedeným postupem poškozena práva žalobce, kterému byla uložena pokuta, ačkoliv se správního deliktu nedopustil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. K bodu 1. odkázal na své vyjádření na straně 5 napadeného rozhodnutí, kde uvedl: „*Správní orgán I. stupně doložil spolu se spisovou dokumentací Přílohu č.2/5 organizačního řádu Magistrátu města Karlovy Vary, schválený Radou města Karlovy Vary dne 22.05.2012, ve kterém se v bodě III. odst. 1. - Ostatní úkoly odboru v souladu s přílohou č. 4 tohoto organizačního řádu, popřípadě podle zvláštních zákonů, je odbor dopravy oprávněn řešit a ukládat pokuty za spáchání správního deliktu dle ustanovení § 58 odst. 4 zákona o obcích za porušení povinnosti stanovené v nařízení statutárního města Karlovy Vary č. 3/2012, kterým se vydává tržní řád. Tudiž pravomoc osoby oprávněné provádět úkony ve správním řízení je dána.*” Dále odkázal na čl. IV bod 5), kde konstatoval, že: „*Odvolační správní orgán sděluje, že organizační řád nemusí být uveřejněn na elektronické úřední desce a právní zástupce účastníka řízení si mohl tento dokument vyžádat na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, příp. mu mohl být poskytnut k nahlédnutí, neboť daný dokument byl schválen Radou města Karlovy Vary, tudíž se jedná o veřejný dokument.*” Žalobce mohl požádat o organizační řád dne 25. 2. 2013, když se dostavil osobně k prvostupňovému správnímu orgánu k nahlédnutí do spisu, což neučinil. K argumentaci, že „*osoba, která kontrolu realizovala, nebyla ve vztahu k provedení kontroly oprávněnou úřední osobou,*“ žalovaný odkázal na čl. III. napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno, že: „*oprávněné úřední osoby jsou ty, které mají v rámci správního orgánu kompetenci k tomu, aby prováděly konkrétní úkony správního orgánu ve správním řízení, a to buď na základě vnitřních předpisů správního orgánu (organizační řády apod.), nebo na základě pověření vedoucím správního orgánu. To, kdo bude a v jaké věci oprávněnou úřední osobou, záleží na správním orgánu a na jeho vnitřních poměrech. Správní řád nejde tak daleko jako např. zákon o soudech a soudcích, aby reguloval rozvrh práce v rámci správního orgánu, v případě veřejné správy také neexistuje (na rozdíl od soudnictví) ústavní právo na zákonného úředníka. Z ustanovení § 15 odst. 2 správního řádu tedy nevyplývá, že by rozdělení vyřizování jednotlivých věcí mezi oprávněné úřední osoby mělo podléhat tak přísným pravidlům jako u soudů. Smyslem tohoto ustanovení je (ve spojení s § 15 odst. 4 správního řádu) zejména to, aby správní orgány nevystupovaly vůči účastníkům řízení, resp. dotčeným osobám jako takovým anonymně, ale aby účastník řízení, resp. dotčená osoba, věděl, kdo „jejich věc“ ve správním orgánu vyřizuje.*” Žalobce ani jeho právní zástupce nevznesli během prvostupňového správního řízení, námitku, že by kontrolu realizovala osoba, která nebyla oprávněnou úřední osobou. Ve spisu, který byl poskytnut k odvolacímu správnímu řízení žalovanému, byl řádně založen originál záznamu o oprávněné úřední osobě.

9. K bodu 2. žaloby žalovaný odkázal na čl. IV bod 3) napadeného rozhodnutí s tím, že odbor dopravy nekontroloval výdělečnou činnost žalobce, kontroloval pouze, zda nedochází k prodeji na místě, kde je prodej zakázán nařízením statutárního města Karlovy Vary č. 3/2012, kterým se vydává tržní řád, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce byl seznámen s výsledkem této kontroly, a to tím, že mu bylo zasláno oznámení o zahájení správního řízení ze dne 20. 2. 2013 a dána možnost se k tomuto oznámení vyjádřit ve lhůtě do 10 dnů ode dne doručení.

10. K bodu 3. žaloby žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a vyjádření k bodu 1. žaloby a uvedl, že každý prodejce, který chce podnikat v Karlových Varech v lázeňském území, má povinnost se nejprve seznámit s nařízením statutárního města Karlovy Vary č. 3/2012, a to z důvodu, zda se jeho prodejní místo nenachází v místě, kde je prodej zakázán. Žalobci byla již jednou uložena pokuta za spáchání stejného správního deliktu, kdy uskutečňoval prodej na stejném místě, a to na pozemku p.č. 1038, k.ú. Karlovy Vary (proluka vedle LD Dalibor v ul. Stará louka). O uložení pokuty za správní delikt bylo rozhodnuto rozhodnutím ze dne 13.

12. 2010 a žalobce ani jeho právní zástupce, který jej zastupoval i v této záležitosti, se proti tomuto rozhodnutí neodvolali.

11. K námitce v bodě 4. žaloby žalovaný odkázal na výše uvedené zdůvodnění bodu 1. žaloby. K námitce v bodě 5. žaloby odkázal na vyjádření k bodu 3. žaloby a uvedl, že ze spisu vyplývá, že fotodokumentace byla pořizována služební fotoaparátem. Fotky jsou pořizovány s časovým údajem, který je automaticky nastaven, tudíž nelze tvrdit, že by fotografie nebyly autentické či bez časového údaje a nebyl zřejmý jejich původ. K 6. námitce žaloby žalovaný uvedl, že správní řízení bylo zahájeno na základě dostatečně prokázaných podkladů, ze kterých je zřejmé, že došlo ke spáchání správního deliktu tím, že žalobce porušil nařízení Statutárního města Karlovy Vary č. 3/2012. K bodu 7. žaloby žalovaný odkázal na vyjádření k bodu 1. žaloby. K bodu 8. žaloby žalovaný uvedl, že není pravdou, že by se ústní jednání nekonalo či žalobce nebyl včas vyrozuměn, že bylo zahájeno správní řízení a nebylo provedeno dokazování. Žalobce byl dne 25. 2. 2013 seznámen s podklady pro zahájení správního řízení a bylo provedeno dokazování prostřednictvím fotografií, dle kterých mu bylo prokázáno spáchání správního deliktu a ke kterým měl možnost se vyjádřit, což také učinil prostřednictvím svého právního zástupce.

12. K námitce 9. žaloby žalovaný uvedl, že právní zástupce argumentuje novou skutečností, když tvrdí, že na uvedeném místě dochází pouze k reklamě nikoli k prodeji zboží. Tato skutečnost nebyla žalobcem ani jeho právním zástupcem zmíněna v průběhu celého správního řízení. V případě, že by skutečně docházelo pouze k reklamě, tj. k vystavení zboží, naskytá se zde několik otázek, a to kde má provozovatel uvedeno, že se jedná pouze o reklamu? Kde je uveden seznam ostatních provozoven, aby návštěvník lázní věděl, kam má možnost zajít si koupit vystavené zboží? (Provozovatel má na dveřích pouze vyvěšen štítek, kde uvádí své jméno, adresu sídla, IČO, DIČ, jméno a příjmení odpovědné osoby a nápis: „milí sousedi“ děkuji za váš zájem:-))! Další otázka, která se nabízí, je, proč není vystaven pouze jeden kus od každého druhu lázeňských oplatek, když se jedná o pouhou reklamu? Z fotografií je zřejmé, že jsou zde vyskládněny krabice se stejnými druhy oplatek, tak aby si je mohli potencionální zákazníci koupit (viz barevně stejné krabice naskládané na sobě). Je důležité též zmínit, že na uvedené prodejní místo má žalobce povolenou živnost volnou, a to velkoobchod a maloobchod. Příloha č. 4 k nařízení vlády č. 278/2008 Sb. obsahuje seznam Obsahových náplní živností volných podle jednotlivých činností. U činnosti velkoobchod a maloobchod je uvedeno, že se jedná o činnosti spojené s nákupem a prodejem zboží za účelem jeho dalšího prodeje k další podnikatelské činnosti (velkoobchod) a činnosti spojené s nákupem a prodejem zboží za účelem jeho prodeje přímému spotřebiteli a prodej tohoto zboží (maloobchod). V obsahové náplni k této činnosti není nic uvedeno o šíření reklamy různými způsoby, zejména umístěním na venkovních reklamních poutacích (viz vývěsní štít s uvedením ceny 28,- Kč za krabici lázeňských oplatek), vystavení zboží a lákání tak potencionálních kupců na koupi zboží v další provozovně. Tato obsahová náplň spadá pod volnou živnost: reklamní činnost, marketing, mediální zastoupení. Na tuto živnost však žalobce nemá živnostenské oprávnění.

13. K námitce 10. žaloby žalovaný odkázal na čl. IV. bod 3) napadeného rozhodnutí, kde konstatuje, že: „K postupu správního orgánu I. stupně při zjištění skutkového stavu, že došlo ve výše uvedené dny k porušení povinnosti stanovené nařízením Statutárního města Karlovy Vary č. 3/2012, kterým se vydává tržní řád, ve znění pozdějších předpisů, odvolací správní orgán uvádí, že správní orgán I. stupně pouze zjišťoval, zda nedochází k porušení citovaného nařízení na místech, která nejsou striktně uvedena v příloze č. 4 daného nařízení. Dostatečným podnětem, že došlo k porušení povinnosti citovaného nařízení a tím ke spáchání správního deliktu dle § 58 odst.

4 zákona o obcích, jsou fotografické záběry místa podnikání účastníka řízení ze dne 10.06.2012 a 12.06.2012, na kterých je zřejmé, že se v proluce vedle Lázeňské depandance Dalibor v ul. Stará louka, na pozemku p.č. 1038, k.ú. Karlovy Vary provozuje prodej zboží.“

14. K bodu 11. žaloby žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno, že prvostupňový správní orgán nekontroloval výdělečnou činnost účastníka řízení a jeho konkrétního prodejce z pohledu živnostenského zákona, ale pouze místo, kde se dle nařízení Statutárního města Karlovy Vary č. 3/2012, kterým se vydává tržní řád, ve znění pozdějších předpisů, nesmí provozovat prodej zboží a poskytovat služby. Nebylo proto třeba ztotožňovat osobu prodejce či provozovatele, aby potvrdila prodej zboží.

15. K čl. II žaloby, kde je uvedeno, že: „... není povinností účastníka, aby tvrdil a prokazoval, že správní delikt nespáchal, ale je naopak povinností správního orgánu prokazovat, že ke spáchání správního deliktu účastníkem došlo, a to za aplikace zásady „v pochybnostech ve prospěch osoby podezřelé ze spáchání správního deliktu“, žalovaný odkázal na čl. IV. bod 7) napadeného rozhodnutí, ve kterém je uvedeno: „jedním ze znaků správního deliktu je zavinění, kdy postačuje zavinění ve formě nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. U zavinění se zkoumá tzv. objektivní odpovědnost. Odpovědnost za spáchání správního deliktu se vždy posuzuje zásadně bez ohledu na zavinění, a to nejen u právnických osob, ale i u fyzických osob podnikatelů. Správní orgán I. stupně správně vyhodnotil situaci, nezkoumal zavinění, ale zaobíral se protiprávním stavem, který nastal porušením výše citovaného nařízení.“

IV. Replika žalobce

16. V replice žalobce uvedl, že k bodům 1 – 7 a 10. žaloby neuvádí žalovaný žádnou novou argumentaci. K bodu 8 žalobce uvedl, že není pravdivé tvrzení žalovaného zpochybňující tvrzení žalobce, že se ve věci nekonalo ústní jednání. Žalobce byl o zahájení správního řízení vyrozuměn s tím, že námítky, připomínky a návrhy může uplatnit ve lhůtě 10 dnů. Na toto poučení žalobce reagoval nahlédnutím do spisu a předložením svého vyjádření, kterým zpochybnil ve spise obsažené důkazní prostředky. Po té již bylo správním orgánem prvního stupně ve věci bez dalšího rozhodnuto. Pokud správní orgán prvního stupně ústní jednání konal, pak k němu žalobce nebyl předvolán ani o něm vyrozuměn. Ani z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nevyplývá, že se ústní jednání ve věci mělo konat. Ať už se tedy ústní jednání konalo, bez toho, aby k němu byl žalobce předvolán, či se nekonalo a neproběhlo tak řádné dokazování, došlo k nezákonnému postupu a k porušení práv žalobce. Z vyjádření žalovaného je při tom zřejmé, že zaměňuje jednotlivé procesní úkony, když nečiní rozdíl mezi seznámením se s podklady rozhodnutí, provedením dokazování a nahlédnutím do spisu. Z úředního záznamu ze dne 25.2.2013 je patrné, že žalobce nahlédl do spisu a pořídil si kopie. Formálně tedy nedošlo k jeho seznámení s podklady pro rozhodnutí a v žádném případě nedošlo k provedení dokazování. Skutečnost, že by žalobce nebyl o zahájení správního řízení řádně vyrozuměn, nebyla v žalobě namítána a není zřejmé, proč se touto otázkou žalovaný zabýval.

17. K bodu 9 žalobce uvedl, že žalovaný předkládá řadu otázek, kterými se snaží polemizovat s tím, že není jednoznačné, co předložené fotografie vlastně zachycují. To je

však zcela chybný přístup k věci. Správní orgán má povinnost pochybnosti odstraňovat a nikoliv je vytvářet. V rámci soudního přezkumu rozhodnutí je opožděná snaha žalovaného rozkrýt, zda se na fotografiích nachází zboží (na fotografiích jsou patrné pouze obaly), kdo je tam umístil, za jakým účelem, případně proč je vystaveno více krabic od jednoho typu (což je nakonec zcela běžné). Žalobce již v prvním vyjádření a v odvolání poukázal, že z uvedených fotografií rozhodné skutečnosti nevyplývají, přičemž na jeho námitky správní orgány nereagovaly. Není tedy pravdou, že by se jednalo o novou argumentaci. Žalovaný i správní orgán prvního stupně měli provést dokazování v rozsahu, aby případné pochybnosti vyloučili. To neučinili, když nezjistili ani údaj o tom, kdo měl údajně v dotčeném místě prodej realizovat. Pokud žalovaný poukazuje, že se žalobce mohl dopustit jiného správního deliktu porušením předpisů o živnostenském podnikání, neboť nedisponuje příslušným živnostenským oprávněním, nelze tuto skutečnost klást k tíži žalobce v rámci tohoto řízení.

18. K bodu 11 žalobce sdělil, že je mylný názor žalovaného, že není třeba ztotožnit osobu prodejce či provozovatele, neboť bez zjištění těchto údajů nelze dovodit odpovědnost za případné protiprávní jednání konkrétního subjektu. Žalobci nelze přičítat jednání třetích osob, pokud tyto osoby jednaly vlastním jménem a na vlastní účet. Správní orgány se však tím, kdo se domnělého protiprávního jednání dopustil, vůbec nezabývaly.

19. K vyjádření žalovaného k čl. II. žaloby žalobce uvedl, že žalovaný zjevně nerozlišuje mezi prokázáním, resp. zjištěním skutkového stavu věci a posuzováním zavinění žalobce. Správní řízení je ovládáno zásadou materiální pravdy, která ukládá správnímu orgánu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný zjevně tuto zásadu přehlíží, když z jeho vyjádření je patrné, že se necítí být povinen zjišťovat skutkový stav věci. Žalovaný tedy v podstatě připouští, že skutkový stav věci pro posouzení věci nebyl podstatný za situace, kdy je dána objektivní odpovědnost žalobce. Již sám tento přístup žalovaného zakládá nezákonnost jeho rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

20. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

21. Žaloba není důvodná.

Právní hodnocení

22. Žalobci byla uložena pokuta podle § 58 odst. 4 zákona o obcích, podle něhož „obec může uložit pokutu až do výše 200 000 Kč osobě uvedené v odstavci 1, která porušila

povinnost stanovenou právním předpisem obce. Podle odstavce 1 uvedeného ustanovení obec může uložit pokutu ... právnické osobě a fyzické osobě, která je podnikatelem ... “.

23. Statutární město Karlovy Vary vydalo „*Nařízení statutárního města Karlovy Vary č. 3/2012, kterým se vydává tržní řád*“. Nařízení bylo chváleno radou dne 24.04.2012 s účinností od 20.05.2012. Podle čl. 1 nazvaného Místa pro prodej zboží a poskytování služeb je možno na území města Karlovy Vary mimo provozovnu k tomu účelu určenou kolaudačním rozhodnutím nebo kolaudačním souhlasem podle zvláštního zákona [odkaz na zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů] prodávat zboží a poskytovat služby na místech (dále jen „místa pro prodej zboží a poskytování služeb“) specifikovaných v čl. 1 pod písmeny a) až d) a konkrétně označených v přílohách č. 1. seznam tržišť, 2. seznam míst pro pořádání trhů, 3. seznam jednotlivých tržních míst a 4. seznam předsunutých prodejních míst.

24. O tom, že je žalobce fyzická osoba, která je podnikatelem svědčí výpis z živnostenského rejstříku (výtisk platný k 30.01.2013 je založen ve správním spise). Rovněž v systému ARES – přehled vybraných ekonomických subjektů je žalobce uveden pod označením CZ7403232243 Fyzická osoba, uvedeno je jméno a příjmení, sídlo podnikání Sadová 940/51 Karlovy Vary, 360 01 Karlovy Vary 1.

25. Výrokem prvostupňového rozhodnutí bylo rozhodnuto, že se žalobce jako fyzická osoba, která je podnikatelem (uvedeno IČ 66375347 a místo podnikání Sadová 940/51, 360 01 Karlovy Vary) dopustil správního deliktu podle uvedeného ustanovení tím, že „*porušil povinnost stanovenou nařízením statutárního města Karlovy Vary č. 3/2012, kterým se vydává tržní řád, ve znění pozdějších předpisů, když dne 10.06.2012 v době kolem 15:40 hodin, dne 12.06.2012 v době kolem 16:05 hodin, dne 06.02.2013 v době kolem 10:45 hodin a dne 07.02.2013 v době kolem 14:30 hodin provozoval prodej zboží na pozemku p.č. 1038, k.ú. Karlovy Vary (proluka vedle LD Dalibor v ul. Stará louka), přestože na území města Karlovy Vary je možno prodávat zboží a poskytovat služby mimo provozovnu určenou k tomuto účelu kolaudačním rozhodnutím podle zvláštního zákona pouze na místech uvedených v přílohách 1 až 4 tohoto nařízení, přičemž uvedené místo na žádné z příloh uvedeno není.*“ Za tento správní delikt byla žalobci (v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno „*ukládá uvedené právnické osobě*“, v napadeném rozhodnutí je uvedeno „*jehož se uvedená fyzická osoba dopustila tím, že*“) uložena pokuta 5.000 Kč a podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*) uložena povinnost uhradit náklady řízení částkou 1.000 Kč.

26. Žalobci je kladeno za vinu, že provozoval prodej zboží na pozemku p.č. 1038 v k.ú. Karlovy Vary. Dle katastru nemovitostí se jedná o následující pozemek:

Námítka ad 1)

27. Žalobce namítal, že odbor dopravy provedl kontrolu žalobce, aniž by byl nadán pravomocí k provedení takové kontroly. Osoba, která kontrolu realizovala, nebyla ve vztahu k provedení kontroly oprávněnou úřední osobou. Při nahlédnutí do spisu v něm doklady prokazující uvedené skutečnosti obsaženy nebyly. Obdobnou námítku žalobce uplatnil ve vyjádření ze dne 01.03.2013 a v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

28. Prvostupňový správní orgán ohledně této námítky vycházel z § 102 odst. 2 písm. k) zákona o obcích, podle něhož „radě obce je vyhrazeno ukládat pokuty ve věcech samostatné působnosti obce (§ 58); tuto působnost může rada obce svěřit příslušnému odboru obecního úřadu zcela nebo zčásti“. Uvedl, že o delegaci rozhodla Rada města Karlovy Vary schválením organizačního řádu Magistrátu města Karlovy Vary dne 22.5.2012, resp. 20.11.2012. Prvostupňový správní orgán proto učinil závěr, že byl odbor dopravy Magistrátu města Karlovy Vary oprávněn vést správní řízení o tomto správním deliktu.

29. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k totožné odvolací námítce uvedl, že „věcná příslušnost určující orgán, který má v dané věci z hlediska hmotněprávních kategorií působnost (jde o vztahy, v nichž je povolán plnit své úkoly) a pravomoc (tj. je oprávněn vydávat v dané věci individuální správní akty), dle ustanovení § 58 zákona o obcích je zákonem svěřena obci“ a následně citoval ustanovení § 102 odst. 2 písm. k) zákona o obcích s tím, že zkoumal, zda ve věci rozhodující správní orgán byl ve smyslu citovaného ustanovení nadán pravomocí a působností k vyřízení věci. Uvedl, že je ve správním spise založen záznam o určení osoby oprávněné provádět úkony ve správním řízení. Uvedl, že prvostupňový správní orgán doložil Přílohu 2/5 Organizačního řádu Magistrátu města Karlovy Vary, schváleného Radou města Karlovy Vary dne 22.05.2012, kde je v bodě III. odst. 1. - Ostatní úkoly odboru uvedeno, že v souladu s přílohou č. 4 organizačního řádu, popřípadě podle zvláštních zákonů, je odbor dopravy oprávněn řešit a ukládat pokuty za spáchání správního deliktu podle § 58 zákona o obcích. Dle žalovaného je tak dána pravomoc

ukládat pokuty i podle § 58 odst. 4 zákona o obcích za porušení povinnosti stanovené v nařízení statutárního města Karlovy Vary č. 3/2012, kterým se vydává tržní řád, a tím je dána i pravomoc osoby oprávněné provádět úkony ve správním řízení. Dále se žalovaný zabýval místní příslušností správního orgánu a uvedl, že ta je určena podle § 11 odst. 1 správního řádu místem činnosti. V projednávané věci se činnost účastníka, jež je předmětem správního řízení, odehrávala na území města Kartovy Vary, proto je místně příslušný k projednání správního deliktu Magistrát města Kartovy Vary a dle organizačního řádu jeho odbor dopravy.

30. Se závěry učiněnými prvostupňovým správním orgánem, rozvedenými na základě odvolání žalobce žalovaným, se krajský soud ztotožňuje. Dodává, že dle Organizačního řádu Magistrátu města Karlovy Vary, jehož část rozhodná pro dané správní řízení je založena ve správním spisu, byla ve smyslu § 102 odst. 2 písm. k) zákona o obcích působnost ukládat pokuty ve věcech samostatné působnosti obce (tzn. pokuty podle § 58 zákona o obcích) svěřena odboru dopravy Magistrátu města Karlovy Vary. V příloze č. 2/5 organizačního řádu, v části III. Ostatní úkoly odboru je pod bodem (3) stanoveno: „Řeší správní delikty a přestupky na svém úseku v souladu s přílohou č. 4 tohoto organizačního řádu, popřípadě podle zvláštních zákonů“. V příloze 4 organizačního řádu v části C nazvané Ukládání pokut ve věcech samostatné působnosti dle § 58 zákona o obcích je uvedeno: „Rada města rozhodla v souladu s ustanovením § 102 odst. 2 písm. k) zákona o obcích o svěření působnosti k ukládání pokut ve věcech samostatné působnosti dle § 58 zákona o obcích příslušným odborům MM podle jejich funkční náplně“. Pokud bylo tedy rozhodování ve věcech samostatné působnosti podle § 58 zákona o obcích svěřeno ve smyslu § 102 odst. 2 písm. k) zákona o obcích odboru dopravy Magistrátu města Karlovy Vary, bylo tomu tak na základě citovaných ustanovení Organizačního řádu města Karlovy Vary. Na podporu uvedeného závěru soud dodává, že dle záznamu o provedené kontrole provedla předmětnou kontrolu ve dnech 10.06.2012 až 12.06.2012 p. J.Š., pracovnice Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy. Funkční zařazení jmenované dle internetových stránek Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy, je silniční správní úřad - zvláštní užívání, ekonom. I z této skutečnosti lze dovodit, že byla odboru dopravy Magistrátu města Karlovy Vary, který je rovněž silničním správním úřadem, svěřena agenda ukládání pokut, krom jiných, také fyzickým osobám, které jsou podnikateli a porušily povinnost stanovenou právním předpisem obce, tedy nařízením Statutárního města Karlovy Vary č. 3/2012, kterým se vydává tržní řád. Odbor dopravy Magistrátu města Karlovy Vary tak byl nadán pravomocí k provedení dané kontroly. Osoba, která kontrolu realizovala, byla a je funkčně zařazena na odboru dopravy MMKV, a byla ve smyslu § 15 správního řádu oprávněnou úřední osobou, záznam o tom byl ve smyslu § 15 odst. 4 správního řádu učiněn a je založen ve správním spisu.

31. Namítá-li žalobce, že při nahlédnutí do spisu v něm doklady prokazující uvedené skutečnosti obsaženy nebyly, pak je nutno konstatovat, že mezi základní zásady správního řízení patří zásada obsažená v § 2 odst. 2 správního řádu, podle něhož „správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena“. Prvostupňový správní orgán vycházející z této základní zásady správního řízení neměl důvod zakládat do správního spisu (automaticky) listiny prokazující jeho pravomoc rozhodnout v daném správním řízení. Zcela logicky tyto listiny, jak byly citovány, doplnil do správního spisu teprve po té, kdy byly

žalobcem uplatněny námitky vůči pravomoci prvostupňového správního orgánu rozhodovat o předmětném správním deliktu ve vyjádření ze dne 01.03.2013. Pokud tyto listiny nebyly ve správním spise založeny dne 25.02.2013, tj. v době, kdy žalobce do spisu nahlížel, mohl o jejich předložení pořádat, což neučinil.

32. Námitka ad 1) není důvodná.

Námitka ad 2)

33. Žalobce namítal, že jej odbor dopravy o provedení kontroly nevyrozuměl a nevyrozuměl jej ani o výsledcích kontroly. Žalobce se dozvěděl o kontrole až v rámci správního řízení o uložení pokuty za správní delikt, s časovým odstupem delším osmi měsíci od údajného zahájení kontroly.

34. Dle fotodokumentace založené ve správním spisu a záznamu o provedené kontrole dodržování nařízení statutárního města Karlovy Vary č. 3/2012, kterým se vydává tržní řád (*dále též jen „nařízení č. 3/2012“*), je zřejmé, že kontrola byla provedena ve dnech 10.06.2012 až 12.6.2012, 31.01.2013, 06.02.2013 a 7.2.2013. Oznámení o zahájení správního řízení o předmětném správním deliktu ze dne 20.2.2013 bylo žalobci téhož dne doručeno do datové schránky.

35. Smyslem kontroly bylo zjistit, zda se žalobce jako fyzická osoba, která je podnikatelem, nedopouští porušení povinnosti stanovené právním předpisem obce (právním předpisem statutárního města Karlovy Vary), tj. nařízením č. 3/2012. Způsob provádění takové kontroly je vždy třeba přizpůsobit předmětu kontroly, neboť kontrola má význam a smysl pouze tehdy, pokud se minimalizuje riziko manipulace s objektem kontroly (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, čj. 2 As 43/2004-51, č. 719/2005 Sb. NSS). Vždy je třeba přihlídnout ke zvláštnímu charakteru objektu kontroly, neboť je žádoucí, aby orgán kontroly postupoval tak, aby účel kontroly nebyl zmařen. V daném případě bylo cílem kontroly zjistit, zda se žalobce jako fyzická osoba, která je podnikatelem, dopustil správního deliktu podle § 58 odst. 4 zákona o obcích tím, že provozoval prodej zboží na pozemku p.č. 1038 v k.ú. Karlovy Vary, když tento pozemek není dle nařízení č. 3/2012 místem pro prodej zboží a poskytování služeb. Vzhledem k tomu, že se takového správního deliktu může dopustit fyzická osoba, která je podnikatelem, bylo zcela namístě posoudit, zda žalobce provádí na pozemku p.č. 1038 prodej zboží. Proto není porušením zákona o obcích, na jehož základě byla kontrola prováděna, ani správního řádu, podle něhož bylo správním orgánem správně postupováno v následujícím správním řízení, když se žalobce o prováděné kontrole dozvěděl až v rámci následně zahájeného správního řízení.

36. Námitka ad 2) není důvodná.

Námitka ad 3)

37. Žalobce namítal, pokud monitorování provozovny probíhalo delší dobu (cca 8 měsíců) bez vědomí žalobce a s průběžným pořizováním fotodokumentace, jedná se o sledování osoby a věci ve smyslu §158d trestního řádu a nikoliv o kontrolu. K takovému postupu však nebyl odbor dopravy příslušný a nebyly splněny ani další zákonné podmínky pro realizování takového postupu.

38. Podle § 18 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, obec může v přenesené působnosti vydat tržní řád formou nařízení obce. V uvedeném ustanovení je dále uveden rozsah, v jakém tržní řád vymezí nabídku, prodej zboží a poskytování služeb mimo provozovnu určenou k tomuto účelu kolaudačním rozhodnutím podle zvláštního zákona. Podle odst. 1 písm. a) tohoto ustanovení lze v nařízení vymezit také místa pro prodej a poskytování služeb. Takovým nařízením vydaným v přenesené působnosti na základě zmocnění uvedeného v živnostenském zákonu je nařízení č. 3/2012.

39. V daném případě se jednalo o kontrolu prováděnou obcí, jejímž cílem bylo zjištění, zda jsou ze strany kontrolovaného subjektu dodržovány povinnosti stanovené právním předpisem obce, resp. zda nejsou tyto porušovány. V takovém případě provádění kontroly u podnikatele (zde fyzické osoby, která je podnikatelem) není sledováním osoby a věci ve smyslu § 158d trestního řádu a na postup kontrolních orgánů nedopadají ustanovení trestního řádu, neboť se nejedná o postup orgánů činných v trestním řízení. V té souvislosti lze odkázat na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, čj. 2 As 43/2004-51, kde je ohledně státní kontroly a práv kontrolované osoby uvedeno, že provádění kontroly u podnikatele nepředstavuje zásah do jeho osobnostních práv (čl. 10 Listiny základních práv a svobod), nýbrž je projevem dozoru nad dodržováním podmínek a omezení pro výkon určitých činností podle čl. 26 odst. 2 Listiny. Dle názoru soudu uvedené dopadá na situaci obdobnou, kdy je v daném případě obcí kontrolováno dodržování povinností stanovených jejím právním předpisem.

40. Námitka ad 3) není důvodná.

Námitka ad 4)

41. Dle žalobce není zřejmé, podle jakých procesních pravidel byla kontrola realizována, v protokolu z kontroly není takový údaj obsažen.

42. Podle § 147 odst. 1 písm. a) zákona o obcích „zákon o správním řízení se vztahuje na rozhodování obce ve věcech podle § 58 až 59“. V daném případě se jednalo o kontrolu prováděnou obcí, jejímž cílem bylo zjištění, zda jsou ze strany kontrolovaného subjektu dodržovány povinnosti stanovené právním předpisem obce. Výsledkem kontroly bylo zahájení správního řízení o správním deliktu podle § 58 odst. 4 zákona o obcích. Kontrola včetně následného zahájení řízení o správním deliktu byla rozhodováním obce ve věcech podle § 58. Procesním předpisem, podle něhož byla kontrola realizována, byl správní řád.

43. V záznamu o provedené kontrole založeném ve správním spise jsou uvedena kontrolní zjištění a je zde uveden hmotněprávní předpis obce, který byl žalobcem dle závěru učiněného

v záznamu porušen. V žádném ustanovení správního řádu není stanovena povinnost správního orgánu uvádět v podkladech pro rozhodnutí pocházejících z úřední činnosti daného správního orgánu, podle jakého procesního předpisu bylo postupováno. Záznam o provedené kontrole není rozhodnutím. A i ve výroku rozhodnutí je podle § 68 odst. 2 správního řádu stanovena povinnost uvést toliko právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, nikoli právní předpis, podle něhož bylo řízení vedeno. Nebylo tedy povinností správního orgánu do záznamu o provedené kontrole uvádět procesní předpis, podle něhož správní orgán postupoval.

44. Námitka ad 4) není důvodná.

Námitka ad 5)

45. Dle žalobce není věrohodným způsobem potvrzen průběh kontroly, její výsledek, ani autenticita a časový údaj pořízení fotodokumentace. V případě fotografií označených datem 31. 1. 2013, 6. 2. 2013, 7. 2. 2013 není zřejmý jejich původ. Zjevně však nebyly pořizovány při kontrole, neboť o tom nevypovídá žádný doklad ve spise založený.

46. Ve správním spise jsou založeny z počítače vytištěné digitální fotografie zachycující pozemek p.č. 1038, předmětnou proluku mezi dvěma nemovitostmi. V pravém dolním rohu každé fotografie je červeně uvedeno datum a čas, kdy byla fotografie pořízena. Dle názoru soudu je tento údaj na digitálních fotoaparátech možno dnes již běžně nastavit, pokud je zájem, aby byl datum a čas na fotografii zachován. Soud proto nemá pochybnost, že fotografie byly vytvořeny ve dnech, jejichž data jsou na nich uvedena, obdobně soud nahlíží na čas na fotografiích uvedený. Jedná se o fotky a časové údaje (č.l. 2) 12/6/2012 16:08 (č.l. 3) 10/6/2012 15:42. Na č.l. 4 je záznam o provedené kontrole v uvedených dnech. Na č.l. 5 je založen záznam o určení oprávněné úřední osoby. Fotodokumentace pokračuje na č.l. 6, kde jsou dvě na šířku orientované fotografie, na kterých je uvedeno 31.01.2013 10:06 a 31.01.2013 10:07. Obdobně je na dvou fotografiích na č.l. 7 uvedeno 06.02.2013 10:46 a 06.02.2013 10:53. Na č.l. je jedna fotografie a na ní je uvedeno 07.02.2013 14:30. Následuje na č.l. 9 a 10, kde je oznámení o zahájení řízení a doklad o jeho doručení žalobci do datové schránky.

47. Žalobce v rámci této námítky netvrdí nic konkrétního, co by věrohodnost této fotodokumentace zpochybňovalo. Dle názoru soudu je z uvedených podkladů pro rozhodnutí zcela zřejmý průběh kontroly, který je v případě fotografií pořízených ve dnech 10.06.2012 a 12.06.2012 popsán rovněž v záznamu o provedené kontrole v těchto dnech. Ostatní fotografie byly pořízeny s časovým odstupem ve dnech 31.01.2013, 06.02.2013 a 07.02.2013 a následně bylo 20.02.2013 zahájeno správní řízení o předmětném správním deliktu. Všechny uvedené fotografie jsou důkazem prokazujícím aktivitu na pozemku p.č. 1038. Není rozhodné, že k fotografiím pořízeným v roce 2013 není záznam o provedené kontrole, neboť závěr o porušení povinnosti stanovené právním předpisem obce byl kontrolním orgánem vyjádřen již v předchozím záznamu o kontrole a fotografie učiněné v roce 2013 dokladují situaci na stejném místě v době a čase na nich označeném. Není proto důvodnou námitka žalobce, že není zřejmý jejich původ. Pokud žalobce z toho, že po jejich pořízení nenásleduje záznam o kontrole, jako v případě předchozích fotografií, dovozuje, že tyto nebyly

pořizovány při kontrole, neboť o tom nevypovídá žádný doklad ve spise založený, pak tato námitka není důvodná, neboť kontrola probíhala průběžně a po té, kdy bylo následně na počátku roku 2013 zjištěno pokračování v porušování povinnosti stanovené právním předpisem obce, bylo zahájeno správní řízení.

48. Námitka ad 5) není důvodná.

Námitka ad 6)

49. Dle žalobce bylo řízení o správním deliktu zahájeno bez dostatečných podkladů.

50. Obdobnou námitku uplatněnou žalobcem v odvolání shledal žalovaný nedůvodnou. V odůvodnění napadeného rozhodnutí k ní uvedl, že prvostupňový správní orgán pouze zjišťoval, zda nedochází k porušení nařízení č. 3/2012 na místech, která nejsou uvedena v příloze č. 4 tohoto nařízení. Dostatečným podnětem, že došlo k porušení povinnosti citovaného nařízení a tím ke spáchání správního deliktu dle § 58 odst. 4 zákona o obcích, jsou fotografické záběry místa podnikání účastníka řízení ze dne 10.06.2012 a 12.06.2012, na kterých je zřejmé, že se v proluce ... na pozemku p.č. 1038, k.ú. Karlovy Vary provozuje prodej zboží. Toto je nezpochybnitelné nejen vývěsným štítem, který láká české a především ruské návštěvníky lázní na zakoupení oplatek za cenu 28,-Kč, ale také vystaveným zbožím, tj. krabic s lázeňskými oplatkami a vystavenými pohárky k pití minerální vody. Právní zástupce účastníka řízení sice v odvolání argumentuje, že není nijak doloženo, že by docházelo k transferu zboží za peníze, avšak správní orgán I. stupně nekontroloval výdělečnou činnost účastníka řízení a jeho konkrétního prodejce z pohledu živnostenského zákona, ale pouze místo, kde se dle výše citovaného nařízení nesmí provozovat prodej zboží a poskytovat služby. K tomuto lze také konstatovat, že kdyby nedocházelo na uvedeném místě k prodeji zboží, proč by účastník řízení toto zboží vystavoval a měl vývěsní štít nad prodejním místem s uvedením ceny zboží? Právní zástupce účastníka řízení také namítá, že z protokolu není patrné, kdy byl pořízen. Odvolací správní orgán konstatuje, že v pravém dolním rohu „Záznamu o provedené kontrole dodržování nařízení statutárního města Karlovy Vary č. 3/2012, kterým se vydává tržní řád“ je otisk razítka - Interní korespondence, kde je uveden datum 30.01.2013. I když není v protokolu striktně napsáno datum vyhotovení, lze za tento den považovat datum 30.01.2013. K fotografiím ze dne 31.01.2013, 06.02.2013 a 07.02.2013 žalovaný uvedl, že bylo opět zjišťováno, zda nedochází k prodeji zboží a poskytování služeb na místech k tomuto účelu nepovolených nařízením č. 3/2012, nikoli ke zjišťování, zda probíhá výdělečná činnost účastníka řízení dle živnostenského zákona. Žalovaný uzavřel, že k prokázání této skutečnosti je dostatečným důkazem fotografická dokumentace.

51. Se závěrem žalovaného se krajský soud ztotožňuje a jednak odkazuje na vypořádání předchozí námitky a dále dodává, že měl správní orgán k dispozici fotodokumentaci o aktivitě na pozemku p.č. 1038, který není dle nařízení č. 3/2012 místem pro prodej zboží a poskytování služeb a měl k dispozici na č.l. I správního spisu založený výpis z veřejné části Živnostenského rejstříku (platný k 30.01.2013), ze kterého je zřejmé, že je žalobce fyzickou osobou, která je podnikatelem. Na fotografiích z 12.06.2012 a 10.06.2012 je zachycen pozemek p.č. 1038 uzpůsobený k prodeji oplatek a lázeňských pohárků. Na fotografii ze dne 31.01.2013 pořízené v 10:06 hod. jsou zachyceny dveře uzavírající prostor pozemku p.č. 1038

a nad nimi nápis „ORIGINAL OPLATKY 28,- Kč“ a směrem do ulice čnicí obdobný vývěsní štít v ruském jazyce. Nad dveřmi je umístěn bílý štítek. Na fotografii z 31.01.2013 v 10:07 hod. je zachycen tento štítek z blízka a jedná se o listinu zasunutou ve folii, přichycenou čtyřmi šrouby, na níž je uvedeno že je provozovatelem žalobce (uvedeno jméno a příjmení), Sadová 940/51 K.Vary 36001, IČO: 66375347, DIČ: 7403232243, odpovědná osoba Stanislav Smrž a je uveden text „milí sousedi děkujeme za váš zájem :-)“. Uvedené podklady tak byly dostatečnými pro zahájení řízení o správním deliktu podle § 58 odst. 4 zákona o obcích.

52. Námitka ad 6) není důvodná.

Námitka ad 7)

53. Žalobce namítal, že stejná osoba, která vadným procesním postupem shromažďovala podklady pro zahájení řízení, si tyto úřední cestou předala za účelem zahájení řízení o správním deliktu.

54. K obdobné námitce žalovaný uvedl, že vzhledem k argumentu uvedenému v odvolání právního zástupce účastníka řízení že: „*fotografie a oznámení které jsou ve spise založeny, nelze považovat za věrohodné důkazní prostředky, neboť je stejně jako oznámení vyhotovil stejný pracovník, který toto oznámení prověřuje a je v nadepsané věci oprávněnou úřední osobou*“, považoval za nutné uvést, že oprávněné úřední osoby jsou ty, které mají v rámci správního orgánu kompetenci k tomu, aby prováděly konkrétní úkony správního orgánu ve správním řízení a to buď na základě vnitřních předpisů správního orgánu (organizační řády apod.) nebo na základě pověření vedoucím správního orgánu. To, kdo bude a v jaké věci oprávněnou úřední osobou, záleží na správním orgánu a na jeho vnitřních poměrech. Správní řád nejde tak daleko jako např. zákon o soudech a soudcích, aby reguloval rozvrh práce v rámci správního orgánu, v případě veřejné správy také neexistuje (na rozdíl od soudnictví) ústavní právo na zákonného úředníka. Z ustanovení § 15 odst. 2 správního řádu tedy nevyplývá, že by rozdělení vyřizování jednotlivých věcí mezi oprávněné úřední osoby mělo podléhat tak přísným pravidlům jako u soudů. Smyslem tohoto ustanovení je (ve spojení s § 15 odst. 4 správního řádu) zejména to, aby správní orgány nevystupovaly vůči účastníkům řízení resp. dotčeným osobám jako takovým, anonymně, ale aby účastník řízení resp. dotčená osoba, věděl, kdo „jejich věc“ ve správním orgánu vyřizuje.

55. Krajský soud se s touto argumentací žalovaného ztotožňuje a doplňuje, že tvrzení žalobce, že byly vadným procesním postupem shromažďovány podklady pro zahájení řízení, není důvodné. Nejednalo se o vadný procesní postup, jak je zřejmé zejména z posouzení námitky ad 4), ale o kontrolu probíhající v souladu se správním řádem a na základě zmocnění daného správnímu orgánu zákonem o obcích, jak bylo rovněž výše uvedeno. Správní řád, pokud jde o podjatost úřední osoby, v ustanovení § 14 odst. 5 věta druhá stanoví, že důvodem vyloučení není účast na úkonech před zahájením řízení nebo na výkonu kontroly prováděné podle zvláštního zákona. Nebylo tedy porušením správního řádu, když úřední osoba provádějící kontrolu dodržování povinností stanovených právním předpisem obce, zařadila podklady o zjištěných učiněných v rámci této kontroly jako podklady pro rozhodnutí v následně zahájeném správním řízení.

56. Námitka ad 7) není důvodná.

Námitka ad 8)

57. Dle žalobce nebylo v řízení provedeno dokazování, a to ani v rámci ústního jednání, které se ve věci nekonalo, ani mimo ústní jednání, neboť o takovém postupu nebyl žalobce vyrozuměn.

58. Prvostupňový správní úřad zahájil po provedené kontrole ve smyslu § 46 správního řádu z moci úřední řízení o správním deliktu podle § 58 odst. 4 zákona o obcích a oznámil zahájení řízení žalobci jako účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 správního řádu. Oznámení bylo žalobci doručeno do datové schránky dne 20.02.2013 a tímto dnem bylo podle § 46 odst. 1 správního řádu dané správní řízení zahájeno. Oznámení ve smyslu § 46 odst. 1 správního řádu obsahuje označení správního orgánu, předmět řízení, jméno a příjmení oprávněné úřední osoby, kterou je rovněž podepsáno. V oznámení je uveden popis správního deliktu, kterého se měl žalobce dopustit, citováno je ustanovení § 58 odst. 4 zákona o obcích a § 102 odst. 2 písm. k) zákona o obcích. Dále je zde uvedeno: „*Protože povaha věci nevyžaduje nařízení ústního jednání, poskytuje se účastníkovi řízení možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům. Námitky, připomínky a návrhy v této věci lze uplatnit u zdejšího odboru ve lhůtě do 10 dnů ode dne doručení tohoto vyrozumění, např. doručením písemného vyjádření. Pokud se účastník v uvedené lhůtě nevyjádří, má se za to, že dané možnosti nevyužil. Do podkladů lze před vydáním rozhodnutí nahlédnout u Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy ...*“.

59. Žalobce se k prvostupňovému správnímu orgánu dostavil dne 25.02.2013, jak je zřejmé z úředního záznamu z toho dne, seznámil se s obsahem správního spisu a vyžádal si fotokopie fotografií z 31.01.2013, 06.02.2013 a 07.02.2013. Následně byla dne 04.03.2013 do správního spisu založena plná moc zástupce žalobce a vyjádření žalobce ze dne 01.03.2013, kde žalobce nesouhlasí se závěry prvostupňového správního orgánu a uplatňuje námitky vůči pravomoci správního orgánu a vůči fotografiím, tedy námitky obdobné jako nyní v žalobě. Ve vyjádření žalobce ke svým tvrzením nenavrl žádný důkaz. Prvostupňový správní orgán vydal dne 22.03.2013 prvostupňové rozhodnutí.

60. Nepřípadná je v této souvislosti argumentace žalobce rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27.04.2012, čj. 4 Ads 177/2011 – 120, která dopadá na případy, kdy je nutno nařídit ústní jednání, resp. je nařízeno ústní jednání. Dle názoru soudu je možno v daném případě vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, čj. 8 Afs 21/2009 – 243, publikovaném pod č. 2073/2010 Sb. NSS, kde je uvedeno, že „*není samo o sobě porušením § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004, pokud správní orgán souběžně s oznámením o zahájení správního řízení stanoví jednak lhůtu, ve které lze navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy a rovněž následnou lhůtu, ve které se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Vždy je třeba zkoumat, zda poté, kdy účastník v souladu s poučením postupoval, byl správní spis následně doplňován či nikoli, a zda tak účastník měl faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit*“.

61. Prvostupňový správní orgán v daném správním řízení postupoval podle § 49 odst. 1 správního řádu, podle jehož věty první „ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“. Podmínka nutnosti konat ústní jednání stanovená zákonem nepřipadá v úvahu, neboť taková není stanovena v zákoně o obcích ani ve správním řádu. V daném případě nebylo nutné konat ústní jednání ani proto, že by to bylo nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce jako účastníka řízení. Žalobce nebyl tím, že se v daném správním řízení nekonalo ústní jednání, nijak zkrácen na svých procesních právech. Byl řádně obeznámen se zahájením daného správního řízení a poučen o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí a byla mu stanovena lhůta, ve které se mohl ve věci vyjádřit, což také učinil. V řízení však nenavrhoval žádné další důkazy a správní orgán vycházející z podkladů dosud shromážděných, se kterými se žalobce seznámil, neměl důvodu sám řízení doplňovat o další podklady. Proto bylo v souladu se správním řádem, když prvostupňový správní orgán po té, kdy se žalobce po seznámení s podklady pro rozhodnutí ve věci vyjádřil, vydal prvostupňové rozhodnutí.

62. Námitka ad 8) není důvodná.

Námitka ad 9) a ad 11)

63. Dle žalobce z důkazů, které odbor dopravy shromáždil, nelze učinit závěr, že se žalobce dopustil předmětného správního deliktu (viz další námitky v odst. 6 k bodu 9). Z fotodokumentace pořízené odborem dopravy není patrné nic relevantního. Není zřejmé, jaké osoby se na fotografiích nacházejí, jakou činností se zabývají, a nelze ani dovodit jejich vztah k osobě žalobce. Je přitom nepochybné, že osoba žalobce se na žádné z fotografií nenachází. Pouhá fotografie bez dalších relevantních údajů, může být zavádějící a nelze ji považovat za průkaznou (viz další námitky v odst. 6 k bodu 11). Žalobce těmito námitkami namítal, že mu důkazy shromážděnými jako podklady pro rozhodnutí nemohlo být a nebylo prokázáno osobní zavinění předmětného správního deliktu.

64. Správním deliktem se rozumí protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, za které ukládá správní orgán trestní sankci stanovenou zákonem. Obecně je nutno odpovědnost fyzické osoby, která je podnikatelem, za spáchání správního deliktu posuzovat shodně jako odpovědnost právnické osoby za správní delikt. Je-li subjektem odpovědnosti, tedy odpovědnou osobou, fyzická osoba, která je podnikatelem, je její odpovědnost za spáchání správního deliktu objektivní, tzn. odpovědnost za protiprávní jednání bez podmínky zavinění (tzv. odpovědnost za výsledek) na rozdíl od odpovědnosti např. za přestupek nebo odpovědnosti podle trestního zákona. Je tomu tak z praktických důvodů, neboť zjišťování a dokazování zavinění v situacích, kdy porušení povinností je často výsledkem činnosti řady jednotlivců, by bylo velmi obtížné a zdlouhavé. Ve snaze zjednodušit postavení příslušných správních orgánů při ukládání sankcí podnikatelským subjektům, tj. právnickým osobám a fyzickým osobám, které jsou podnikateli, je proto právní úprava správních deliktů ve většině zákonů založena na objektivní odpovědnosti [např. stavební zákon nebo zákon č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pohonných hmotách)]. Obligatorním znakem skutkové podstaty správního deliktu fyzické osoby, která je podnikatelem, tedy není zavinění.

K vyvození odpovědnosti postačuje samotný fakt porušení nebo nesplnění povinností stanovených zákonem nebo uložených na jejich základě. Subjekt deliktu může být ve zvláštních zákonech označen různě, např. jako podnikatel, prodávající, zpravodajská jednotka, kontrolovaná osoba, výrobce apod. (srov. Hendrych, D., a kolektiv, Správní právo, 7. vydání, C.H.Beck, Praha 2009, s. 448 až 451).

65. V daném případě se jedná o správní delikt podle § 58 odst. 4 zákona o obcích, kterého se může dopustit fyzická osoba, která je podnikatelem. Subjektem daného správního deliktu tedy může být fyzická osoba, která je podnikatelem. Protiprávním jednáním, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, zde § 58 odst. 4 zákona o obcích, je porušení povinnosti stanovené právním předpisem obce, zde nařízením č. 3/2012 přijatým na základě živnostenského zákona. Dle nařízení č. 3/2012 je povinností fyzické osoby, která je podnikatelem, na území města Karlovy Vary prodávat zboží a poskytovat služby, pokud tak činí mimo provozovnu k tomu účelu určenou kolaudačním souhlasem podle stavebního zákona, jen na místech vyjmenovaných v přílohách 1 – 4 nařízení č. 3/2012. Deliktní způsobilost žalobce vznikla jeho zapsáním do živnostenského rejstříku (viz odst. 24).

66. I když je odpovědnost fyzických osob, které jsou podnikateli za správní delikty odpovědností objektivní, neznamená to, že není nutné prokazovat splnění zákonných znaků skutkové podstaty správního deliktu. Je-li znakem skutkové podstaty objektivní stránka správního deliktu spočívající v konání (zde prodej zboží na území města Karlovy Vary prováděný na místě, které není uvedeno v přílohách č. 1 – 4 nařízení č. 3/2012), je třeba k uznání odpovědnosti za správní delikt takové jednání prokázat. K tomuto závěru dospěl rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22.3.2007, čj. 4 As 28/2006-65, publikovaném pod č. 1658/2008 Sb. NSS.

67. Ohledně autentičnosti a věrohodnosti fotografií založených ve správním spisu soud odkazuje na výše uvedené posouzení námitky ad 5) a ad 6) a zejména na odst. 51, kde je popsána fotografie z 31.01.2013 v 10:07 hod., na níž je z blízka zachycen obsah bílého štítku umístěného nade dveřmi instalovanými v čele pozemku p.č. 1038. Jedná se o listinu, na níž je uvedeno, že je provozovatelem žalobce (uvedeno jméno a příjmení), Sadová 940/51 K.Vary 36001, IČO: 66375347, DIČ: 7403232243, odpovědná osoba Stanislav Smrž a je uveden text „milí sousedi děkujeme za váš zájem :-).“ Krajský soud na tomto místě opakuje, že všechny ve správním spise založené fotografie, jak jsou výše popsány, tedy nejen posledně zmíněná fotografie, byly nejen dostatečnými podklady pro zahájení řízení o správním deliktu podle § 58 odst. 4 zákona o obcích, ale vzhledem k obsahu vyjádření žalobce k těmto podkladům, ve kterém je toliko zpochybňoval a ke svým tvrzením nenavrhl žádný důkaz, byly i řádnými důkazy, se kterými byl žalobce seznámen, prokazujícími splnění zákonných znaků skutkové podstaty správního deliktu podle § 58 odst. 4 zákona o obcích. Tomuto závěru svědčí i skutečnost, že je ve výpisu ze živnostenského rejstříku založeném ve správním spise (viz odst. 24) jako předmět podnikání a obor činnosti uveden krom jiného velkoobchod a maloobchod a jako provozovna k předmětu podnikání velkoobchod a maloobchod je uvedena krom jiných také parcela č. 1038 Stará louka Karlovy Vary.

68. V posuzovaném správním řízení tak bylo objektivně zjištěno, že žalobce jako fyzická osoba, která je podnikatelem, porušil povinnost stanovenou nařízením statutárního města

Karlovy Vary č. 3/2012, kterým se vydává tržní řád, způsobem popsaným ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Prvostupňové rozhodnutí a žalobou napadené rozhodnutí tak nejsou z tohoto důvodu nezákonná.

69. Na základě uvedeného soud hodnotí jako účelovou a nedůvodnou argumentaci žalobce, že si lze představit rovněž další situace, kdy prodej nemusí být realizován i přesto, že je zboží vystaveno a že má žalobce po Karlových Varech několik prodejen a samo vystavení zboží a údaj o ceně zboží funguje jako reklama a zvyšuje tržby v ostatních prodejnách. Žalobce také namítá, že bylo povinností odboru dopravy shromáždit takové doklady, aby o prodeji zboží žalobcem nebyly žádné pochybnosti, a pokud již takové pochybnosti jsou (v žalobě uvedeno nejsou dány), když podle žalobce nelze jednoznačně vyvrátit tvrzení žalobce, že k prodeji zboží v rozhodné době a na daném místě nedocházelo, nemělo být rozhodnuto o tom, že se žalobce dopustil daného správního deliktu. K tomu krajský soud odkazuje na výše popsanou objektivní odpovědnost fyzické osoby, která je podnikatelem, za spáchání správního deliktu podle § 58 odst. 4 zákona o obcích. K námitce žalobce, že s odstupem času není v možnostech žalobce prokázat, zda v době kontroly byl prodej realizován či nikoliv a není to ani jeho povinností, krajský soud s odkazem na vyjádření žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, uvádí, že se v daném případě nejednalo o kontrolu podle živnostenského zákona, ale o kontrolu plnění povinností stanovených právním předpisem obce. Správní orgán nezaměňoval své domněnky za skutečnost a nedotvářet si skutkový stav dle svého uvážení tam, kde mu chybí důkazní prostředky, jak namítá žalobce, ale právě ze shromážděných důkazů správně vyhodnotil skutkový stav a ten zcela správně právně posoudil. Za dané situace, kdy byl žalobce objektivně odpovědný za spáchání předmětného správního deliktu, a jeho spáchání bylo správními orgány, jak je výše uvedeno, prokázáno, nebyl důvod, aby správní orgán z vlastní iniciativy prováděl další důkazy. Není správné žalobcovo tvrzení v tom směru, že správní orgán pochybil, když neztotožnil a nevyslechl žádnou osobu, která by mohla jeho domněnku o prodeji zboží žalobcem, či jeho jménem a na jeho účet, potvrdit. Žalobce navíc žádný návrh v tom směru v prvostupňovém správním řízení neučinil.

70. Námitky ad 9) a ad 11) nejsou důvodné.

Námítka ad 10)

71. Dle žalobce jsou rozhodnutí obou stupňů nepřezkoumatelná, neboť z nich není patrné, co je obsahem jednotlivých důkazů, a jaká skutková zjištění z těchto konkrétních důkazů správní orgán učinil. Žalobce tak namítá nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

72. K nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 19.2.2008, čj. 7Afs 212/2006-74, publikovaném pod č. 1566/2008 Sb. NSS, uvedl: „*Je potřebné, aby nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů byla vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno*“.

73. Prvostupňový správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu důvody výroku rozhodnutí, uvedl podklady, ze kterých při rozhodování vycházel, a v odůvodnění jeho rozhodnutí jsou i úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení. Stejně tak žalovaný, který ve smyslu § 90 správního řádu neshledal důvody pro zrušení prvostupňového rozhodnutí, rozhodl podle odst. 5 tohoto ustanovení, odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí zopakoval průběh prvostupňového správního řízení a odvolací námitky žalobce, se kterými se následně vypořádal. Vycházel při tom z obsahu správního spisu, zejména z fotodokumentace v něm založené. Oba správní orgány dovodily objektivní odpovědnost žalobce jako fyzické osoby, která je podnikatelem, za spáchání předmětného správního deliktu. Ze shromážděných důkazů, jejichž obsah je z odůvodnění obou rozhodnutí zřejmý, oba správní orgány učinily skutková zjištění, tedy uvedly úvahy, kterými byly vedeny při jejich posouzení. Zjištěný skutkový stav pak zcela správně právně posoudily, vycházely při tom z ustanovení § 58 odst. 4 zákona o obcích, § 102 odst. 2 písm. k) zákona o obcích a z nařízení č. 3/2012. Prvostupňové správní rozhodnutí ani žalobou napadené rozhodnutí není proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Pokud žalobce nesouhlasí s právním závěrem učiněným oběma správními orgány o spáchání předmětného správního deliktu, pak to není otázka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, ale otázka jejich zákonnosti.

74. Námitka ad 10) není důvodná.

Námítky uvedené v závěru žaloby

75. Na základě dosud uvedeného krajský soud hodnotí jako nedůvodný soubor námitek uvedený v závěru žaloby, že žalovaný řádně nepřezkoumal prvostupňové rozhodnutí po obsahové stránce ani po stránce procesní, že oba správní orgány nerozhodovaly v intencích zákona, jejich postup je zatížen značným množstvím pochybení, což činí tento postup stejně jako vydaná rozhodnutí zmatečnými a nepřezkoumatelnými. Proto je dle žalobce napadené rozhodnutí nezákonné a byla jím a uvedeným postupem poškozena práva žalobce, kterému byla uložena pokuta, ačkoliv se správního deliktu nedopustil.

76. Soud při posuzování žalobcových námitek ad 1) až ad 11), které byly z větší části obdobné námitkám uplatněným v prvostupňovém řízení a v odvolání, zmínil i jejich právní posouzení prvostupňovým správním orgánem a žalovaným a to proto, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně jeden celek (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.10.2004, čj. 5 Afs 16/2003-56). Na základě výše uvedeného krajský soud uzavírá, že prvostupňové rozhodnutí ani žalobou napadené rozhodnutí nejsou rozhodnutí nezákonná.

Závěr

77. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

78. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 31. března 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová